

Ἄς ἀκουσθῇ ἡ εὐθυμία σου ἢ προτέρα,
Κ' ὑπὸ χαρᾶς ὡς πρότερον τὸ στήθος σου ἄς πάλιν.

Λάβε τὴν λύραν· τόνισον τὸ ἄσμα σου καὶ πάλιν
Τὸν ἦχον νὰ ἀκούσωμεν ποθοῦμεν τῆς φωνῆς σου,
Εἰς τέρψεων παντοειδῶν—λησμονήσον· τὴν ζάλην
Τὸ παρελθόν...τὰς λύπας σου, τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς σου.

Ἀφέθητι εἰς τὸ παρὸν... τὸ παρελθὸν λησμονεῖ,
Καὶ πῖε ὕδωρ ἄρθρον τῆς λήθης, εἰς τὴν ἄλγος
Εὐδαίμονες νὰ βίωσιν αἱ ὥραι σου, οἱ χρόνοι,
Ἀπόλαυε τὸ σήμερον· νὰ ἀποθανῇς μέλλεις...

Ἰούλιος 1870.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

Εἰς τὸ Νεογόνον

Τοῦ φίλου μου *Ι. Χ. Κούρτελη*,
Αἰκατερίνην.

Βρέφος ἄθῳον, διατὶ εἰς ὅλον εὐθυμία;
*Ω! διατὶ χαρμασυνὸν τὰς χεῖράς σου κινεῖς;
Μικρά μου!... δὲν σὲ ἔτυψε πνοὴ βορρᾶς ἀγρία,
Καὶ μόνον δι' ἓν ἄθυρμα γνωρίζεις νὰ θρηνῇς!

Πόσον γλυκεῖα φαίνεσαι! πόσον ὠραία εἶσαι!
Πῶς προκαλεῖς καὶ ἀκοντὰ τὰ χεῖλ' εἰς ἀσπασμούς;
Πῶς εἰς θωπείας τέρπεις καὶ δι' οὐδὲν λυπεῖσαι,
Καὶ ὅλων ἀποδέχεσαι τοὺς ἐναγκαλισμούς!

*Ω! διατὶ τὸ ἄθυρμα αὐτὸ μακρὰν σου ρίπτεις;
Ἦργίσθης ἴσως; διατὶ; ἔχεις καὶ σὺ ὀργὴν;
Ἄλλ' ὅ,τι μὲ προσποιήσιν τὸ πρόσωπόν σου κρύπτεις,
Εἴτ' ἀνακύπτει εὐθυμία, ἐκβάλλουσα κραυγὴν.

Θέλεις νὰ παίξῃς! ὦ! ἐλθέ, ἐλθέ νὰ σὲ φιλήσω,
Τὰς ὀροσεράς σου παρειαῖς ἐλθέ νὰ ἀσπασθῶ
*Ω! πῶς τοιοῦτον ἄγγελον νὰ μὴ τὸν ἀγαπήσω;
Ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, σὲ θέλω, σὲ ποθῶ!

Πλὴν αὖριον; ὅτε ἀδρά, χαριεστάτη νέα,
Μικρά μου χάρις, καταστῇς κ' ἡ κόμη σου χρυσή
Θὰ χύνει εἰς τοὺς ὦμους σου εὐώδη, καὶ ὠραία,
Ὅταν νεανίς θὰ γενῇς, τὸ βρέφος τῶρα σὺ;

Θὰ ρίπτεσαι τότε εὐθυμία ὡς νῦν καὶ μειδιῶσα,
Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ταχὺν καλοῦντός σε, μικρά;
Θὰ δέχεσαι φιλήματα, καθὼς καὶ τώρα, τόσα;
Θὰ εἶσαι τόσον εὐπιστός, ἀθῶα, ζωντανή;

*Ω! ἴσως τότε σοβαρὰ τὸν λόγον θ' ἀποτεῖνεις,
Τότε θὰ κύπτουν ἐμπροσθεν κυρία σεβαστῆς,
Παντοῖα περὶ θείλγητρα νεανικά θὰ χύνῃς,
Κι' ὁ κόσμος τῶν χαρίτων σου θ' εἶναι θαυμαστῆς.

Τότε θὰ λέγῃς «κύριε» μὲ τὸ σεμνὸν σου ἦθος,
Καὶ θὰ σοὶ λέγουν ἅπαντες «ὠραία δεσποινίς».
Καὶ ὄντως θὰ μοὶ φαίνεται ἡ σήμερον ὡς μῦθος,
Ὅταν ὠραία σύζυγος καὶ θελκτικὴ γενῇς.

16 Μαρτίου 1872.

Α. Σ. ΑἰΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΦΕΥΓΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Ἐν τῇ νεοδημίτῳ οἰκίᾳ τοῦ κ. Δεῦμέζη ἀνεκαλύφθη εἰς 1 1)2 μέτρου βάθος πῖθος λιθόκτιστος πλήρης ὑπολεύκου οἴνου, καλῶς ἐσφραγισμένος ὁ οἶνος αὐτός ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἐτῶν 500.

Ἐάν ὁ οἶνος πρὸ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ εἰς λαγῆνους ἢ εἰς βαρέλια πρότερον θερμανθῇ μέχρι 60 βαθμῶν καὶ ἀκολούθως ἀποψυχθῇ, διατηρεῖται καλλίτερα ἀπὸ τὴν ὀξειάν αὐτοῦ ζύμωσιν. Τὸ αὐτὸ παρατηρήθη ὅτι συμβαίνει μὲ τὸν ζῦθον (τὴν μπύραν). Ἐάν ὁ ζῦθος προτοῦ νὰ γεμισθῇ εἰς φιάλας ἢ εἰς βαρέλια, θερμανθῇ μέχρι 50 βαθμῶν, διατηρεῖται ἀξιόλογα καὶ δύναται νὰ ἀποσταλῇ εἰς μακρυνούς τόπους ἄνευ φόβου ζυνίσεως καὶ φθορᾶς αὐτοῦ.

* * Ἐν Μεδιολάνοις τῆς Ἰταλίας πολὺ γίνεται